

ΕΤΟΣ 54ον

15 Ιανουαρίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 3 (2746)

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΦΟΒΙΑ

«εί μή ό άλληλογενής ούτος»

Ό άνθρωπος είναι κοινωνικό όν. Η κοινωνικότητα αποτελεί ουσιώδες γνώρισμα της ανθρώπινης φύσεως. Είναι τρομερό νά φανταστούμε γιά μιά στιγμή τόν έαυτό μας άπομακρυσμένο από όλους τούς άλλους ανθρώπους, χωρίς καμία δυνατότητα έπαφής καί συναντήσεως. Μιά τέτοια εικόνα μάς παρουσιάζει σήμερα ό ευαγγελιστής Λουκάς.

Δέκα λεπροί άνθρωποι, άποκομμένοι από τό κοινωνικό σύνολο περιμένουν τή σωτήρια ίαση του Χριστού. Δέν είναι λίγες οι φορές πού τό άρρωστο καί συνεχώς φθειρόμενο κορμί αντιμετώπιζεται μέ τή μόνιμη καταφρόνηση ότι ή άρρώστια άποτελεί τιμωρία γιά μιά άμαρτωλή ζωή.

Από τήν άλλη πλευρά, ό Χριστός δέχεται ένα μεγάλο «ευχαριστώ» όχι από εκείνους πού μέ σύγχρονη ξενοφοβική όρολογία θά άποκαλούσαμε «δικούς» μας ανθρώπους, αλλά από έναν άλληλογενή, έναν ξένο.

Αναμφίβοτα είναι δύο εικόνες πού έχουν νά κάνουν μέ τή θέση μας μέσα στην κοινωνία, αλλά καί μέ τόν τρόπο πού έμεις αντιμετωπίζουμε τούς άλλους.

Ανιδιοτελής άγάπη

Ό Χριστός πλησιάζει τούς λεπρούς άψηφώντας τούς κινδύνους, καταπατώντας τίς επικρατούσες κοινωνικές ρατσιστικές προκαταλήψεις, δείχνοντας άφοβα καί άπεριορίστα τήν άγάπη του. Η άγάπη του Θεού, πού ένσαρκώνει μέσα στον κόσμο καί άποκαλύπτει μέ τή ζωή καί τόν θάνατό του ό Χριστός δέν περιορίζεται στους λίγους. Έκτείνεται σέ όλους, άκόμη ή μάλλον ιδιαίτερα, σέ αυτούς πού οι «σοβαροί» καί «εύσεβείς» άνθρωποι θεωρούν μοηυσμένους καί άμαρτωλούς. Δέν γνωρίζει όρια κοινωνικά, πολιτικά ή θρησκευτικά.

Ό Χριστός έλευθερώνει τόν άνθρωπο από τόν φόβο του θανάτου. Μέ τόν τρόπο αυτό αίρει τήν αίτία του έγκωκεντρισμού καί προσφέρει τή δυνατότητα γιά ανάπτυξη

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιζ' 12 - 19)

Ἐπέστρεψε δοξάζοντας τόν Θεό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τινα κώμην, ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ἔσθησαν πόρρωθεν, καί αὐτοὶ ἦσαν φωνήν, λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. Καί ἰδὼν, εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες, ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς Ἰερεῦσι. Καί ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοῦς, ἐκαθαρίσθησαν. Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν, καί ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρεῖτης. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ, **εἰ μὴ ὁ ἄλλογενὴς οὗτος;** Καί εἶπεν αὐτῷ· Ἀναστάς, πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης καὶ ἐνότητας. Γιά νά ἐνεργοποιηθεῖ ὅμως ἡ προσφορά αὐτή, χρειάζεται νά καταπολεμηθεῖ ὁ ἐγωισμός καί ἡ φιλαυτία. Χρειάζεται νά εὐρυνθεῖ ἡ ἀνθρώπινη καρδιά, ὥστε νά χωρέσει μέσα τῆς ἀκόμη καί τοὺς ἐχθρούς.

Ἡ ἐννοια τοῦ πλησίον

Πλησίον δέν εἶναι μόνο ὁ τοπικά ἢ κοινωνικά πλησίον, ὁ συγγενής, ὁ ὁμοεθνής ἢ ὁ ὁμόθρησκος καί ὁμόδοξος. Κατά τήν χριστιανικήν διδασκαλίαν ὁ πλησίον δέν προσδιορίζεται μέ ἐξωτερικά στοιχεῖα, ἀλλὰ δημιουργεῖται μέ τήν ἀγάπην καί ὑπηρετεῖται μέ τήν προσφοράν καί τήν θυσίαν. Ὁ πλησίον δέν δίνεται, ἀλλὰ γίνεται. Πλησίον μπορεῖ νά εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀκόμη καί ὁ ἐχθρός. Ἀλλὰ καί ἐχθρός μπορεῖ νά εἶναι κάθε ἄνθρωπος, ἀκόμη καί ὁ τοπικά πλησίον μας.

Ὁ χριστιανός δέν ἀγαπᾷ τόν πλησίον του ἐπειδή τόν αἰσθάνεται ψυχολογικά ἢ κοινωνικά ὡς ὁμοίό του, ἀλλὰ ἐπειδή εἶναι ἐνωμένος μαζί του μέ τήν κοινήν ἀνθρώπινη φύσιν, πού ἀνακεφαλαίωσε ὁ Χριστός μέσα στήν Ἐκκλησίαν· ἐπειδή εἶναι ὁμοούσιος μέ αὐτόν. Οἱ ἄνθρωποι βρῖσκουμε ἐν Χριστῷ τήν πραγματικήν μας ἐνότητα καί καθλούμαστε νά ζήσουμε ὡς ὁμοούσιοι: νά βλέπουμε καί νά ἀγαποῦμε τοὺς ἄλλους ὡς τόν ἴδιον τόν ἑαυτό μας. Αὐτό βέβαια προσκρούει καίρια στόν ἐγωισμόν καί τήν φιλαυτίαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου· γι' αὐτό καί ἀπαιτεῖ ὑπεράνθρωπην προσπάθειαν. Ἐδῶ ὅμως ἐγκεῖται καί ἡ πληρότητα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἡ ἀληθινή κοινωνία

Ὁ περιορισμός στήν ἀτομικότητα ὄχι μόνο ἀποτελεῖ φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλὰ ἐμποδίζει καί τήν ἀνάπτυξιν μιᾶς ὑγιούς κοινωνικότητας ἢ μιᾶς ὑγιούς θρησκευτικότητας. Δυστυχῶς ὁ ρατσισμός καί ἡ ξενοφοβία ἀποτελοῦν σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα.

Βέβαια θεωρεῖται φυσιολογικός ὁ φόβος γιά τό ἄγνωστο καί ὅτιδήποτε ξένο. Εἶναι ἀφύσικο ὅμως ἡ ἀγάπη νά μὴν ὑπερῖκα τόν φόβον ἀπέναντι τοῦ ξένου. Γιατί

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, καθὼς ἔμπαινε ὁ Ἰησοῦς σ' ἓνα χωριό, τὸν συνήντησαν δέκα ἄνδρες λεπροί, οἱ ὅποιοι ἐστάθηκαν λίγο μακριά, καὶ τοῦ φώναζαν, «Ἰησοῦ Διδάσκαλε, ἐλέησέ μας». Ὅταν τοὺς εἶδε, τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε νὰ δείξετε τὸν ἑαυτὸν σας εἰς τοὺς ἱερεῖς», καὶ ἐνῶ ἐπήγαιναν, ἐκαθαρίσθησαν. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, ὅταν εἶδε ὅτι ἐθεραπεύθηκε, ἐπέστρεψε δοξάζων τὸν Θεὸν μὲ δυνατὴν φωνὴν καὶ ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε· καὶ αὐτὸς ἦτο Σαμαρεῖτης. Τότε εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Δὲν ἐκαθαρίσθησαν καὶ οἱ δέκα; Οἱ ἄλλοι ἐννέα ποῦ εἶναι; Κανεὶς δὲν εὐρέθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ δοξάσῃ τὸν Θεὸν **παρὰ αὐτὸς ὁ ἄλλοεθνής;**». Καὶ εἶπε εἰς αὐτόν, «Σῆκω ἐπάνω καὶ πήγαινε· ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζαίου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

νά θεωροῦνται ξένοι οἱ ἄνθρωποι ποῦ δὲν γνωρίζουμε; Δὲν εἴμαστε ὄλοι ἀδέλφια μὲ πατέρα τὸν Θεό;

Ἡ σύγχρονη βιολογία βεβαιώνει τὴν ἀδιαμφισβήτητη ἐνότητα τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους, ἀλλὰ καὶ μὲ ὀλοκλήρη τὴ δημιουργία. Ἦδη γνωρίζουμε ὅτι ὄλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀνεξάρτητα ἀπὸ φυλὴ ἢ φύλο, ταυτίζονται γενετικά κατὰ 99,9%. Οἱ διαφορὲς μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ὄλου τοῦ κόσμου περιορίζονται στό ἓνα χιλιοστό τοῦ γονιδιώματός μας. Εἶναι λοιπὸν φανερό ὅτι ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀγαπήσῃ ἀνιδιοτελῶς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ νὰ καλημεριάζῃ ἀληθινὴ κοινωνία μαζί τους ἔρχεται σέ πλήρη ἀντίθεση πρὸς τὴν ἴδια του τὴ φύση.

Ἡ στάση τοῦ «ἀλλιογενῆ» τοῦ ὁποίου τὴ λήπρα θεράπευσε ὁ Χριστὸς προκαλεῖ ἐντύπωση καὶ ἀξίζει νὰ ἐπισημανθεῖ. Σίγουρα ἀποτελεῖ ἐκδήλωση ὑγιούς συμπεριφορᾶς. Ἐνας «ξένος» ἔκανε αὐτό ποῦ ἔπρεπε νὰ κάνουν ὄλοι: τὸ αὐτονόητο. Καὶ ὅμως! Οἱ ἐννέα θεραπευμένοι ξέχασαν νὰ εὐχαριστήσουν γιὰ τὴν ἴασή τους τὸν Χριστό. Ἡ αὐτοτέλεια καὶ ἡ αὐτοπεποίθηση δὲν ἀφήνουν συνήθως περιθώρια εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν εὐεργέτη Θεό. Τὰ κείλη μας δύσκολα κινοῦνται γιὰ νὰ ποῦν ἓνα εὐχαριστῶ· ἀντίθετα, πολλὴ εὐκολία, σχεδὸν αὐθόρμητα, ἀπευθύνουν κραυγὲς καὶ ἐπικλήσεις βοήθειας σέ καιρὸ ἀνάγκης.

Πολλὰ πράγματα τὰ θεωροῦμε αὐτονόητα μέσα στὴ ζωὴ. Ἀπλῶς χρειάζεται κάποιος νὰ μᾶς τὰ ὑπενθυμίσει. Τί κι ἐάν αὐτὸς εἶναι κάποιος «ξένος»;

Ἀρχιμ. Γ. Χ.

15 Ἰανουαρίου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ (ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ)
Ἰωάννου τοῦ καλυβίτου.
Ἦχος: πλ. α' – Ἐωθινόν: Η' – Ἀπόστολος: Κολ. γ' 4-11 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιζ' 12-19.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 22 Ἰανουαρίου, ΙΔ' Λουκᾶ (Τοῦ Τυφλοῦ).
Ἀπόστολος: Α' Τιμ. α' 15-17 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιη' 35-43.

ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Οι πολυάριθμες ολοκληρωτικές αίρεσεις και παραθρησκευτικές οργανώσεις που δρουν στη χώρα μας κρύβονται πίσω από παραπλανητικά προσώπεια όπως: φιλοσοφικά κέντρα, πολιτιστικούς οργανισμούς, φιλανθρωπικά ιδρύματα, ίδρυματα κ.λπ. Μερικές μάλιστα διατείνονται ότι είναι και «ορθόδοξες!» Έτσι παρατρεϊται στην εποχή μας μία ανέντιμη εκμετάλλευση των συνανθρώπων μας. Ο κάθε άνθρωπος που είναι απληροφόρητος, καλοπροαίρετος και δεν έχει γνήσιο εκκλησιαστικό φρόνημα είναι ένα υποψήφιο θύμα. Ιδιαίτερα κινδυνεύουν οι νέοι που ψάχνουν για ιδανικά στην ύλοφρονα κοινωνία που ζούμε, αλλά και όσοι βρίσκονται σε δύσκολη περίοδο της ζωής τους (ασθένεια ή θάνατος αγαπημένου προσώπου, διαζύγιο κ.ά.). Εκμεταλλεύονται δηλαδή όλα τα υπαρξιακά προβλήματα και τις συναισθηματικές καταστάσεις των συνανθρώπων μας για να παραπλανήσουν και να περάσουν τα σχέδιά τους.

Οι διάφορες ομάδες εκμεταλλεύονται αυτή τους την αγωνία και τους δίνουν την εντύπωση ότι προσφέρουν όλα εκείνα που μέχρι τώρα άναζητούσαν χωρίς να τα βρουν. Προσφέρουν ακόμη απλουστευμένες «λύσεις», φαινομενικά λογικές. Και ισχυρίζονται ότι αποτελούν τη «νέα κοινωνία», τη «νέα εποχή», την «κοινωνία του Νέου Κόσμου» («μάρτυρες του Ίεχωβά») ή ότι έχουν αποκαταστήσει τον «Παράδεισο στη γη» για όσους έχουν ένταχθει σε μία από τις αποικίες των «παιδιών του Θεού ή έχουν «εύλογηθει» από τους «τέλειους γονείς» ή έχουν προσληφθει στην «τέλεια οικογένεια» κ.λπ. Όλες όμως αυτές οι έλκυστικές εικόνες που προβάλλουν προς τα έξω είναι τό προπέτασμα για να παγιδεύσουν, καλύπτοντας τη ζοφερή πραγματικότητα που επικρατεί μέσα σ' αυτές τις ομάδες.

Αυτή την κατάσταση την έχουν ονομάσει διεθνώς «ψυχοαρκωτικά» και οδηγεί αναπόφευκτα στον αδίστακτο βιασμό συνειδήσεων, στην απώλεια της ψυχής μας και της έν Χριστώ σωτηρίας, αν δεν υπάρξει έγκαιρη άφύπνιση, αν δεν υπάρξει γυρισμός.

† Ό Φ. Ά.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο και ώρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα της «Φωνής Κυρίου», στον Ί. Ναό Ἀγίας Ειρήνης (όδ. Αιόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ή Ἀκολουθία του Ἑσπερινοῦ, στην οποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος και θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα και ώρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα της «Φωνής Κυρίου» στον Ί. Προσκυνηματικό Ναό Ἀγίας Βαρβάρας στον ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ή Παράκληση της Ἀγίας και ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τους Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως και ζωῆς της «Ἀποστολικῆς Διακονίας της Ἐκκλησίας της Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου της Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr